

Ültessétek át a Két magyaros nótát az általatok kapott műfajba. Az új szöveg terjedelme ne legyen több 8-10 mondatnál.

1. csoport: A verset átalakítani aktuális **hírré** (lehet híradó, újságcikk, bulvárlap).
2. csoport: A verset átalakítani rövid **elbeszéléssé** (prózai szöveg).
3. csoport: A „bögyatyás” levele a „liberális”-hoz.”
4. csoport: A „liberális” levele a „bögyatyáshoz”.

2. Az utolsó szó joga

Válasszatok ki egy gondolatot a versből, ami nagyon megragadott benneteket, és értelmezzétek írásban! – reflexiók, gondolatok, vélemények megfogalmazása. A feladat elvégzése után valaki felolvassa a választott idézetét, amire a többiek frontálisan reagálnak. A „vitát” az a diák zárja, aki elindította a beszélgetést – „az utolsó szó jogán” felolvassa a saját értelmezését. A feladat egy másik idézet felolvasásával és értelmezésével folytatódik.

III. Házi feladat

Böngésszetek az interneten, könyvtárban!

Keressetek további kortárs közéleti verseket, melyekben a barokk költészet alkalmi-politikai regiszterének kuruc tárgyú költeményei kerülnek újraírásra (pl. az *Édes hazám c. kötetben*). Válasszatok ki közülük egyet, amit a következő órára elhoztok (nyomatott formában vagy füzetbe beírva/beragasztva). Hogyan jelenik meg a lírai hagyományozás a műben?

¹ A költőnő versfelolvasása (Két magyaros nóta) a Klubrádióban, <http://www.klubradio.hu/data/files/kissjudit.mp3>.

² LACKFI János, *Milyenek a magyarok*. Helikon, Budapest, 2013 29–30.

³ A fogalom Marót Károlytól származik, majd Stoll Béla és Voigt Vilmos foglalkoznak a későbbiekben a közköltészet tematizálásával. A közköltészet jeles magyarországi kutatói: Csörsz Rumen István, Küllös Imola. Lásd részletesen az első fejezetben.

⁴ A gyűjtőkategóriát Csehly Zoltán és Polgár Anikó vezette be. A kategória alá sorolt felosztás a pozsonyi Komensky Egyetem honlapján megtekinthető: <http://www.fphil.uniba.sk/index.php?id=1716> (egy barokk irodalomról szóló egyetemi jegyzet is készül benne, amelyben a szerzők ezt a felosztást tüntetik majd fel).

Emlékszel még? Avagy játékos ismétlés

Fekete Farkas Tímea

Az ismétlés minden tantárgy, sőt minden tanóra mellőzhetetlen alkotóeleme, amely elősegíti az elsajátított ismeretek elmélyítését. Előnyös, ha a tanár úgy tudja felépíteni a tanóra lefolyását, hogy az óra elején átismétli a múlt óra tananyagát, óra végén pedig az újonnan hozzáépített ismeretdarabokat. Egy szó, mint száz, sok ismétlés kell. Vannak tanárok, akik ugyanazt a kérdezz-felelek módszert alkalmazzák minden alkalommal, amely hatásosságát nem kérdőjelezem meg, és vannak olyanok, akik szeretik a változatosságot, s többféle ismétlésre alkalmas feladatot is alkalmaznak. Én most nekik szeretnék egy számomra érdekes tippet adni.

Úgy gondolom, hogy minden olyan feladat, amely lebonyolításához fel kell bontani az osztály és a diákok állandó elrendezését, illetve elhelyezkedését, már jó, hiszen újdonságával rögtön felkelti a diákok érdeklődését. A *Fonálból pókhálót* nevű játék is ilyen. A tanár egy gombolyag fonállal érkezik az osztályba, s megkéri a diákokat, hogy álljanak fel és a tábla előtt, vagy a padok mögött (ahogy az osztály elrendezése megengedi) álljanak körbe. Ismertetni kell az adott témakört, amelyet át szeretnénk ismételteni a diákokkal, s megkérjük őket, hogy mindenki találjon ki fejben legalább három ismétlő kérdést az adott témakörből. (A kérdés kitalálása nem kell, hogy feltétlenül fejből történjen. Feladatul adhatjuk ezt akkor is, amikor még mindenki a helyén ül, s a füzet segítségével alkotja meg a kérdéseket, amíg a tanár beírja az órát.) Azért kell három, hogy egy kérdés ne hangozzon el többször, s ha többen ugyanarra gondolnak, akkor még mindig legyen minden diák tarsolyában valamilyen új kérdésötlet. A játék elkezdése előtt szükséges egy-két példakérdést mondani a diákoknak, hogy tudják, körülbelül milyen tí-

pusú kérdésekre gondoltunk. Fontos szabály, hogy csak olyat kérdezzenek egymástól a diákok, amit saját maguk is meg tudnak válaszolni, hiszen ha hibás válasz érkezik a kérdésre, vagy éppen semmilyen, akkor a kérdezőnek kell megmondani a megoldást. Ezek után pedig elmondjuk, hogy miben is fog nekünk segíteni a fonál. A fonál lehet egy bűvös fonál, amely csak annak ad lehetőséget a beszédre, aki éppen a kezében tartja. A fonalat mindig kérdés kíséretében dobják a diákok a kiválasztott osztálytársuknak úgy, hogy egy részét ráakasszák a mutatóujjukra, s ügyelnek arra, hogy a fonál mindig feszesen álljon. Az a diák, akinek a kérdés szól, mindaddig a kezében tartja a fonalat, amíg nem adott választ, illetve amíg el nem mondta az ő kérdését. Ezután dobja a fonalat a következő diáknak, de ő is megfogja a fonál egy részét a mutatóujjával, s megfeszíti. A játék így megy tovább mindaddig, amíg minden diák ki nem vette a részét belőle, s ez alatt az idő alatt szép kis pókhálót alakítunk a kör belsejében. A fonalat, ha több időt tudunk szentelni a játéknak, visszafelé is elindíthatjuk, például Igaz-hamis állításokkal, vagy egymás válaszával, illetve viselkedésének értékelésével a játék során.

Ez a típusú ismétlő játék azért is jó, mert senki sem maradhat szó nélkül, megmozgatja a diákok emlékképeit az adott témakörrel, illetve gyakoroltatja a diákokkal a kérdésalkotás tudományát, ami nem is olyan egyszerű feladat. Én ezt a játékot előszeretettel használom nagydolgozatok előtt, de többnapos szünetek után is. A többnapos szünetek után azért, mert játékosabban tudom visszazökkenteni a diákjaimat az iskolapadba, illetve közösen, egymást segítve tudjuk így feleleveníteni az eddig tanultakat. Én csak ajánlani tudom.

Játékra fel!